

TAINA CELOR TREI ZILE ALE ISPASIRII

Ziua Ispășirii este cea mai sfântă zi dată de Dumnezeu în Scripturile ebraice. Biblia spune că toate aceste lucruri au fost date pentru noi și că toate vorbesc despre Mesia și despre mântuirea noastră, fiind o preumbrire a Lui, a Celui ce avea să vină.

Așadar, vom deschide Biblia și vom citi din **Levitic 23.26-27**, care ne oferă rânduiala pentru această zi a Domnului.

„Domnul a vorbit lui Moise și a zis:

„În ziua a zecea a acestei a șaptea luni, va fi Ziua Ispășirii: atunci să aveți o adunare sfântă, să vă smeriți sufletele și să aduceți Domnului jertfe mistuite de foc.”

Domnul a spus că ziua aceasta va fi ziua cea mare, Yoma Kipporim. Cu ocazia Zilei Ispășirii se întâmpla ceva ce nu se putea întâmpla în nici o altă zi a anului. În fiecare zi a anului, Templul lui Dumnezeu era pecetluit cu perdele care-i împiedecau pe oameni să intre înăuntru; dar în această zi, marele preot venea și intra în Sfânta Sfintelor, dar numai cu sânge, și astfel, omul și Dumnezeu stăteau față în față. Păcatele poporului, ale Israelului, erau iertate numai în ziua aceea, în timp ce marele preot făcea ceea ce i se poruncise și numai prin sângele jertfei.

Așadar, marele preot pășea prin ușile Templului, apoi prin perdelele Templului și intra în Sfânta Sfintelor cu sânge și cu fum de tămâie. Acolo, el pășea înaintea Domnului.

Vom rosti vechea rugăciune care datează de secole și care, în limba lui Isus, este: „Avinu Malkeinu”, adică „Tatăl nostru, Împăratul nostru”:

„Avinu Malkeinu, ai milă de noi, pentru că în noi nu există nimic demn de ceva. Umple-ne cu neprihănire și cu o dragoste iubitoare, și mântuiește-ne. Tatăl nostru, Împăratul nostru, ai milă de noi.”

Există un text biblic scris de profetul Isaia cu șapte sute de ani înainte de venirea lui Mesia, iar dacă este ceva care arată spre ispășirea făgăduită de Dumnezeu, este acest text biblic.

„Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului?...

... Totuși El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit.

Dar El era străpunș pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El și, prin rănilile Lui, suntem tămăduiți.” (Isaia 53.1,4-5).

„...cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El;

cât de departe este răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi.”* (Psalmul 103.11-12).

Rugăciunea pe care o voi citi în continuare este din cartea de rugăciune ebraică, una din cărțile care a fost scrisă de-a lungul timpului și este o rugăciune rostită cu ocazia Zilei Ispășirii. Ascultați ce spune:

„Mesia, Unsul nostru neprihănit, Neprihănirea noastră, S-a îndepărtat de noi și nu mai avem pe nimeni să facă ispășirea noastră. El a purtat povara păcatelor și a greșelilor noastre și a fost zdrobit din cauza fărădelegilor noastre; a purtat păcatele noastre pe umerii Săi, ca să fie iertate și să fim vindecați prin rănilile Sale.”

Știți ce este aceasta? Este o rugăciune din cartea de rugăciune a sinagogii. Nu cred că sinagogile evreiești de astăzi o mai au, dar ceea ce este scris, este scris.

Este uimitor, dar această rugăciune ne spune că Mesia este Ispășirea noastră, în Ziua Ispășirii: *„El a purtat povara păcatelor și a greșelilor noastre și a fost zdrobit din cauza fărădelegilor noastre; a purtat păcatele noastre pe umerii Săi, ca să fie iertate și să fim vindecați prin rănilile Sale.”*

În legătură cu aceasta, în Cartea Evreilor citim:

„Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta,

și a intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică.” (Evrei 9.11-12), și:

„Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.” (Romani 8.1).

„Astfel dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul Preasfânt...

... să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău și cu trupul spălat cu o apă curată.” (Evrei 10.19,22).

Să-I mulțumim Domnului pentru El, pentru tot ceea ce a făcut El, pentru că datorită Jertfei Lui, avem în fiecare zi har, avem salvare.

Îți mulțumim, Doamne Tată, pentru Viața Ta, pentru mântuirea Ta, pentru Sângele lui Mesia. Te slăvim și în seara aceasta cerem ungera Ta asupra Cuvântului, asupra acestui serviciu. Te rugăm să ne vorbești și să ne atingi, și în slăbiciunea mea, vorbește prin tăria și puterea Ta. Îți mulțumim pentru mântuirea pe care ne-ai dat-o în Numele lui Ieshuah, Isus Mesia. Amin.

Deschideți la **Levitic 16.1-14**, unde ni se vorbește despre cea mai sfântă zi a anului:

„Domnul a vorbit lui Moise după moartea celor doi fii ai lui Aaron, morți când s-au înfățișat înaintea Domnului.

Domnul a zis lui Moise: „Vorbește fratelui tău Aaron și spune-i să nu intre în tot timpul în Sfântul Locaș, dincolo de perdeaua dinăuntru, înaintea capacului ispășirii, care este pe chivot, ca să nu moară, căci deasupra capacului ispășirii Mă voi arăta în nor.

Iată cum să intre Aaron în Sfântul Locaş. Să ia un viţel pentru jertfa de ispăşire şi un berbec pentru arderea de tot.

Să se îmbrace cu tunica sfinţită de in şi să-şi pună pe trup izmenele de in; să se încingă cu brâul de in şi să-şi acopere capul cu mitra de in; acestea sunt veşmintele sfinţite cu care se va îmbrăca el după ce îşi va spăla trupul în apă.

Să ia de la adunarea copiilor lui Israel doi ţapi pentru jertfa de ispăşire şi un berbec pentru arderea de tot.

Aaron să-şi aducă viţelul lui pentru jertfa de ispăşire şi să facă ispăşire pentru el şi pentru casa lui.

Să ia cei doi ţapi şi să-i pună înaintea Domnului, la uşa cortului întâlnirii.

Aaron să arunce sorţii pentru cei doi ţapi: un sort pentru Domnul şi un sort pentru Azazel.

Aaron să ia ţapul care a ieşit la sorţi pentru Domnul şi să-l aducă jertfă de ispăşire.

Iar ţapul care a ieşit la sorţi pentru Azazel să fie pus viu înaintea Domnului, ca să slujească pentru facerea ispăşirii, şi să i se dea drumul în pustie pentru Azazel.

Aaron să-şi aducă viţelul lui pentru jertfa de ispăşire şi să facă ispăşire pentru el şi pentru casa lui. Să junghie viţelul pentru jertfa lui de ispăşire

Să ia o cădelniţă plină cu cărbuni aprinşi de pe altarul dinaintea Domnului şi doi pumni de tămâie mirositoare, pisată mărunţ; să ducă aceste lucruri dincolo de perdeaua dinăuntru;

să pună tămâia pe foc înaintea Domnului, pentru ca norul de fum de tămâie să acopere capacul ispăşirii de pe chivotul mărturiei, şi astfel nu va muri.

Să ia din sângele viţelului şi să stropească cu degetul pe partea dinainte a capacului ispăşirii spre răsărit; să stropească din sânge de şapte ori cu degetul lui înaintea capacului ispăşirii.”

Ziua ispăşirii era cea mai sfântă zi hotărâtă de Dumnezeu şi era ziua acoperirii, a ispăşirii.

Există trei zile ale ispășirii, iar în seara aceasta vom vorbi despre ele. Acesta este motivul pentru care tema din seara aceasta este „**Taina celor trei zile ale ispășirii**”. Deci, vom vedea trei zile ale ispășirii lui Dumnezeu.

- **1.** Prima zi este aceasta, ziua ispășirii din Levitic 16, ziua în care omul și Dumnezeu veneau față în față; ziua în care Dumnezeu se ocupa de păcat: păcatele erau judecate și era făcută ispășirea pentru ele.

Aceasta era ziua mijlocirii, a medierii; era ziua când marele preot stătea între om și Dumnezeu. El stătea înaintea lui Dumnezeu în numele Israelului, ca reprezentant al lor. El trebuia să meargă și să stea în locul rânduit de Dumnezeu, în Cortul Întâlnirii, iar după ce au ajuns în Ierusalim și s-a construit Templul, ispășirea trebuia făcută numai în Ierusalim.

Cum se făcea mijlocirea?

- Înainte ca mijlocitorul să poată face ispășirea pentru națiune, trebuia să mărturisească păcatele sale și ale familiei sale. Apoi, mărturisea păcatele poporului Israel.

Preotul trebuia să dea jos toate hainele sale și să se îmbrace cu haina de in și cu celelalte lucruri pe care trebuia să le poarte în calitate de marele preot, și să intre în prezența lui Dumnezeu smerit și cu picioarele goale.

Ce se întâmpla dacă nu făcea totul întocmai cum poruncise Domnul? Murea. Prin aceasta Dumnezeu arată încă o dată cât este de sfânt tot ce se făcea acolo. Dar ca să se poată face ispășirea, trebuia să existe o jertfă.

Așadar, marele preot trebuia să meargă afară, la altarul din locul sfânt, să aducă jertfa, să ia sângele, să ia foc de pe acel altar și să meargă din locul unde era omul, adică din locul sfânt, în locul unde era Dumnezeu, adică în Sfânta Sfintelor. Era singura zi din an când putea face aceasta.

În timpul celui de-al doilea Templu, marele preot era testat, pentru că poporul voia să fie sigur că el va face totul corect, deoarece mântuirea lor depindea de aceasta.

Așadar, marele preot mergea în Sfânta Sfintelor, aceea fiind singura zi în care putea merge dincolo de perdeaua dinăuntru.

În timpul celui de-al doilea Templu, perdeaua dinăuntru era foarte mare și groasă,

și era numită Parahet. Nimeni nu putea merge dincolo de ea. Singurul care putea să intre acolo era marele preot, dar putea s-o facă într-o singură zi și într-un singur fel, iar când făcea aceasta, era numai Dumnezeu și el, omul; nu exista nici un martor la ceea aduși doi țapi, iar după ce se trăgea la sorți pentru cei doi țapi, ei luau două pietre: pe una o puneau pe capul unuia dintre țapi, iar pe cealaltă o puneau pe capul celuilalt țap. Când puneau piatra pe capul primului țap, ei spuneau: „L-Adonai”, adică „pentru Domnul”, iar când o puneau pe a doua piatră, pe capul celui de-al doilea țap, spuneau: „L-Azazel” adică „scăpat, fugit.”

Așadar, unul era oferit ca jertfă pentru păcat, iar celălalt aștepta afară până când venea marele preot și își punea mâinile pe capul lui, mărturisind păcatele poporului său, asupra lui. Este interesant, fiindcă aceasta însemna că ispășirea era făcută, iar faptul că al doilea țap nu era ucis și sângele lui nu era vărsat, ci era lăsat să plece, ne arată un alt tablou al păcatului care este luat de la noi.

Așadar aceasta este prima zi a ispășirii și de îndată ce era împlinit totul, Aaron putea să-și dea jos hainele de pe el. Toți cei care participau la aceasta trebuiau să se schimbe și să se spele pentru că au avut de-a face cu păcatul. Acesta era un tablou al păcatului, de aceea trebuiau să se spele toți la sfârșit.

Aceasta este prima zi a ispășirii și a continuat să se ce se petrecea acolo. Aceasta era porunca lui Dumnezeu.

În timpul primului Templu, marele preot trecea prin heruvimii de aur și ajungea în fața Chivotului, în mijlocul căruia se aflau aripile heruvimilor, iar între ele era capacul ispășirii, peste care era stropit sângele, locul în care era făcută ispășirea în timp ce el mărturisea păcatele poporului.

Apoi, mergea afară și își punea mâinile peste țapul Azazel pentru că, așa cum am citit, în fața poporului erau țină până în zilele noastre, deși nu a existat un Templu și o jertfă; deci, timp de două mii de ani nu a existat nici o ispășire de Ziua Ispășirii. Cu toate acestea, aceasta este cea mai sfântă zi, ziua centrală a Scripturilor ebraice.

- **2.** Acum să mergem la cea de-a doua Zi a Ispășirii. Aceasta **este ziua ispășirii făcute de Mesia**. Oamenii cred că în Noul Testament nu scrie nimic despre ziua ispășirii, dar dacă ați citit Evrei capitolele 9 și 10 știți că în ele este vorba în întregime despre Ziua Ispășirii.

Această parte ne vorbește despre a doua Zi a Ispășirii și este în legătură cu Mesia. Chiar și scrierile ebraice vorbesc despre o altă Zi a Ispășirii, care avea să vină și care era diferită de orice altă Zi a Ispășirii.

În Daniel 9 găsim numărătoarea până la vremea când avea să vină Mesia în Ierusalim, iar când a venit acolo, El a făcut ceva. Textul din Daniel spune chiar cuvântul „Mesiah” și deși oamenii încearcă să dea o altă explicație acestui text, el se referă numai la Mesia.

Mesia avea să vină în Ierusalim pentru a pune capăt păcatului, pentru a pune capăt fărădelegii și pentru a face ispășirea pentru nelegiuirea poporului.

Cuvântul folosit pentru „ispășire” este „Kippur”, ceea ce înseamnă că El avea să facă Yom Kippur, adică ispășirea, dar aceasta nu este o ispășire ca oricare alta, ci este ispășirea finală, pentru că El va aduce neprihănirea veșnică.

Așadar, Scripturile ebraice spun că într-o zi va veni o Zi a Ispășirii care nu se va asemăna cu nici o altă zi. Aceasta se referă la Ispășirea făcută de Mesia, iar noi știm că Scripturile spun că Mesia Se va naște din David, nu din Aaron și că El va instaura o nouă preoție, ceea ce înseamnă că va face un Legământ Nou. Aici se împlinește textul din Isaia 53 , din care am citit o parte.

Despre ce vorbește textul acesta? Despre om și Dumnezeu, despre păcatul omului și despre ziua când El avea să biruiască păcatul; este Ziua în care Cineva făcea mijlocirea între om și Dumnezeu, fiindcă este scris că El a făcut mijlocirea pentru păcătoși, pentru cei care au săvârșit fărădelegea. El a stat între om și Dumnezeu și este scris că a fost numărat alături de păcătoși, ceea ce înseamnă că a luat păcatul lor asupra Lui. Aceasta era chiar ceea ce făcea marele preot din vechime. Marele preot se înfățișa înaintea lui Dumnezeu ca un păcătos, în numele poporului păcătos și purtând păcatele poporului, iar jertfa care era adusă se unea cu păcatele poporului.

Așadar, despre ce ni se spune în Isaia? Despre un Om care a murit și a luat păcatele poporului asupra Sa. Totul a venit asupra Lui, de aceea scrie că El a purtat fărădelegile noastre, că El a purtat totul de Unul singur, că a fost judecat și pedeapsa care ne dă pacea, a căzut asupra Lui, exact ca în cazul jertfei; jertfa era oferită, iar noi eram eliberați.

Dar ceea ce este radical și revoluționar, este că Isaia spunea că Jertfa din acea zi

nu avea să fie un țap, ci un Om care va muri pentru noi. El vorbea despre o Zi a Ispășirii deosebită și minunată!

Apoi, când citim Scripturile Noului Legământ care vorbesc despre Mesia, vedem că ele vorbesc despre a doua Zi a Ispășirii. Poate voi nu vedeți aceasta, dar așa este.

Ziua Ispășirii trebuia să aibă loc în Ierusalim, Mesia trebuia să vină în Ierusalim, pentru că Jertfa trebuia adusă în Ierusalim. Așadar, Mesia trebuia să vină în acel oraș pentru acel scop, pentru că Ierusalim este orașul Jertfei.

De Ziua Ispășirii, preotul și jertfa veneau împreună, pentru că preotul era cel care oferea jertfa, ceea ce înseamnă că jertfa trebuia să ajungă în mâinile preotului.

Deci, nu a fost o întâmplare faptul că atunci când a fost arestat Mesia, cei care au făcut aceasta au fost preoții Israelului, pentru că preotul trebuia să ia Jertfa. Așadar, Mesia a ajuns în mâinile preoților, El fiind Jertfa.

Potrivit Scripturii, marele preot trebuia să-și mărturisească păcatele sale și ale casei sale, și apoi să le pună asupra Jertfei. Astfel, preoții i-au făcut lui Mesia un proces, iar marele preot, Caiafa, L-a declarat vinovat. De ce L-a declarat vinovat? De blasfemie. Mesia era nevinovat, dar ce a spus marele preot? El trebuia să-și mărturisească propriul păcat. Așadar, ce a făcut când a spus că Mesia era vinovat de blasfemie? Și-a mărturisit propriul păcat și păcatul preoților din jurul său, și a pus acel păcat asupra lui Mesia care era nevinovat. Dar așa a trebuit să fie. Ei erau cei vinovați de blasfemie. De ce? Pentru că Îl numeau pe Dumnezeu păcătos, ceea ce este o blasfemie; ei Îl făceau pe Dumnezeu vinovat de blasfemie, ceea ce este o blasfemie și se făceau judecătorii lui Dumnezeu, ceea ce este o blasfemie.

Preotul îl reprezenta pe Israel, iar Israelul reprezenta lumea, pe fiecare om și ei au pus păcatul lor asupra Lui.

Ce trebuia să facă preotul în continuare? De Ziua Ispășirii, preotul trebuia să se apropie de altar și să aducă jertfa pe altar. Astfel, preotul L-a adus pe Mesia pentru a fi crucificat. De ce? Pentru că aceasta trebuia să facă preotul. Preoții nu au realizat că făceau aceasta și nu au știut că El era Mielul lui Dumnezeu, dar în cele din urmă, L-au dus la cruce.

Aduceți-vă aminte ce se întâmpla de Ziua Ispășirii. Atunci erau aduși în fața poporului doi țapi: unul era ales pentru jertfă, iar celălalt era eliberat. Ce s-a

Întâmplat în ziua aceea? În fața poporului au fost aduși doi oameni: unul a fost eliberat, Baraba, iar celălalt a fost ales pentru Jertfă.

Ce se întâmpla după ce erau aleși cei doi țapi? Scrierile rabinice spun că de îndată ce erau aleși țapii, ei puneau un șnur cărămiziu în jurul unui corn al țapului care urma să fie eliberat, și un alt șnur cărămiziu în jurul gâtului țapului pentru jertfă. Astfel, cei doi erau marcați. Apoi, luau o altă bucată de șnur și o puneau pe ușile Templului. Rabinii au scris că de fiecare Zi a Ispășirii, șnurul acela cărămiziu devenea alb, iar ei rosteau versetul din Isaia 1.18:

„...De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada...”
Aceasta se făcea în Ziua Ispășirii.

Dacă citim în Isaia 53.10, acolo scrie că El Și-a dat Viața ca Jertfă pentru vină, dar în scrierile ebraice scrie că „El Și-a făcut viața o hașam, iar „hașam” este un cuvânt uimitor folosit în Levitic ca „jertfă pentru vină”.

Dar aici, în Isaia, textul biblic numește un Om ca fiind „o Jertfă pentru vină”, ceea ce este de neconceput pentru un evreu tradiționalist. Totuși, un Om este numit „Jertfa pentru vină”. Dar acest cuvânt „hașam” înseamnă atât „jertfă pentru vină”, cât și „vină”. Cu alte cuvinte, acea Jertfă pentru vină trebuia să devină mai întâi „vină”, același lucru fiind valabil și pentru jertfa pentru păcat. Ei își puneau mâinile asupra ei și jertfa devenea păcat, iar Omul care a fost ucis a devenit Jertfă pentru păcat.

Așadar, ce ne spune Biblia despre Mesia? Că „Cel care nu a cunoscut păcatul, a devenit păcat.” Deci, nu numai că a purtat păcatul, ci a devenit păcat. Este același lucru ca în cazul Jertfei pentru vină. Dar cu toate acestea, marele preot a putut merge numai până în acest punct. Lui nu i-a fost permis să-L ucidă, deși în vechime marele preot ucidea jertfa.

De data aceasta, marele preot nu a putut să-L ucidă. De ce? Pentru că există un alt Mare Preot care trebuia să aducă Jertfa. El este Marele Preot al marilor preoți. El este Cel care a făcut ispășirea.

Lui Daniel i-au fost făgăduite șapte săptămâni până la ispășirea fărădelegii, iar Mesia a fost Marele Preot care a adus Jertfa. Preoții L-au luat, dar El S-a oferit de bunăvoie.

Cu ocazia Zilei Ispășirii, marele preot lua jertfa și se înfățișa împreună cu ea, devenind una cu ea, apoi pășea dincolo de perdea cu sângele jertfei. El devenea una cu acea jertfă pentru ca jertfa să poată muri pentru păcatele oamenilor. Acesta este motivul pentru care, înainte de a aduce un anumit număr de jertfe, ei trebuiau să-și pună păcatele asupra jertfei, trebuiau să devină una cu ea.

Dar Mesia este atât de minunat încât El nu este numai Marele Preot care aduce Jertfa, ci este și Jertfa și Marele Preot. El este Cel care a adus Jertfa și Cel care S-a oferit ca Jertfă. Este absolut desăvârșit, este totul în tot, pentru că S-a oferit pe El însuși ca Jertfă.

Astfel, în Evrei 9 scrie:

„Noi nu avem un Mare Preot care să ofere sângele boilor și al țapilor, ci avem un Mare Preot care și-a oferit propriul Său sânge.” (parafrizare). Acesta este sacrificiul suprem!

Ziua Ispășirii cerea un mijlocitor între om și Dumnezeu, iar marele preot mergea din curtea dinafară, de unde era omul, în locul sfânt și în Sfânta Sfintelor, adică în Locul unde era prezența lui Dumnezeu. Adică, mergea din locul în care se afla omul, în locul în care Se afla Dumnezeu.

Aceasta a făcut și Mesia. De fapt, El S-a făcut Om tocmai pentru a face aceasta. El S-a dus de unde se afla omul, unde Se afla Dumnezeu și S-a întors înapoi.

Marele Preot a purtat păcatele poporului, dar Mesia a purtat păcatele lumii. Astfel, Isaia 53 vorbește despre Mesia care purta, care ducea ceva.

Ziua Ispășirii a fost dată prima dată pentru Israel, dar acum, prin Mesia este pentru toți. Țineți însă minte că este de asemenea pentru Israel, fiindcă scrie:

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou.” (Ieremia 31.31).

Așadar, Noul Legământ a venit mai întâi la Israel și apoi la lume. În ebraică, nu scrie că Dumnezeu i-a spus lui Ieremia: „Voi face un legământ nou”, ci scrie „voi tăia un legământ nou.” Cu alte cuvinte, înseamnă că de fiecare dată când există un legământ există și o jertfă, deci, trebuia să existe o jertfă care să înceapă Noul legământ.

Evanghelia a mers mai întâi la Israel, apoi la lume, iar moartea lui Mesia a fost un eveniment evreiesc, dar și unul Universal. Astfel, am avut ispășirea, jertfa, altarul, și nimic nu este mai evreiesc decât aceasta, iar faptul că majoritatea evreilor nu sunt cuprinși în aceasta este ironia istoriei și a lui Dumnezeu. Dar vor fi!

Jertfa de Ziua Ispășirii este unică, pentru că fiecare om putea aduce în timpul anului jertfe pentru el însuși, dar de Ziua Ispășirii exista o singură jertfă care murea pentru toți. Nici măcar de Paști nu se întâmpla aceasta, fiindcă de Paști, jertfa murea pentru o familie, dar de Ziua Ispășirii, jertfa era pentru toți.

Ce se întâmpla de Ziua Ispășirii? Ce se întâmpla după ce era oferită jertfa? După ce era înjunghiată jertfa, marele preot lua sângele ei și trecea cu el prin perdeaua dinăuntru. Aceasta nu era o întâmplare deoarece numai prin sângele jertfei se putea trece prin perdea. Înțelegeți? Dacă nu aveau sângele, ei nu puteau trece prin perdea. Sângele era cel care deschidea perdeaua; el îi permitea marelui preot să treacă prin perdea.

Deci, ce s-a întâmplat când a murit Mesia? În timp ce El murea pe lemnul blestemului, în timp ce-și dădea Duhul, perdeaua din Templu se rupea în două. Era Ziua Ispășirii și numai Jertfa putea deschide perdeaua care îi permitea omului să treacă dincolo de ea. Când a murit El, perdeaua dinăuntru s-a rupt în două, perdeaua aceea care era mare, înaltă și grea. Totuși, s-a rupt în două pentru că Mesia trecea prin ea și deschidea calea pentru oameni.

De fapt, subiectul Zilei Ispășirii era numai despre cum să trecem prin acea perdea. Ce se afla pe perdeaua dinăuntru prin care trebuia să treacă marele preot când intra în Sfânta Sfintelor? Pe ea erau heruvimii, păzitorii intrării în prezența lui Dumnezeu. Astfel, marele preot trebuia să treacă prin acea perdea, printre heruvimii de aur, și să facă ispășirea între aripile heruvimilor de pe Chivot, deoarece ispășirea era făcută pe capacul ispășirii, între aripile heruvimilor.

Așadar, ruperea perdelei și despărțirea celor doi heruvimi de pe perdea însemna înlăturarea lor, pentru că trecea Mesia pe acolo.

În realitate, cartea Evreilor spune că acestea sunt lucruri pământești care simbolizează lucrurile cerești, ceea ce înseamnă că mai este ceva ce trebuia să se întâmple. Astfel, când au fost îndepărtați heruvimii, aceasta însemna că cerul a fost deschis, calea pentru intrarea omului în cer era deschisă din nou. Mesia a trecut printre heruvimi, dar El nu a trecut printre heruvimii desenați, printr-o

șesătură pe care erau heruvimi, ci a trecut printre heruvimi adevărați și a intrat în adevărata prezență a lui Dumnezeu.

Aceasta ne leagă de Eden, pentru că în Eden au fost puși acei heruvimi care păzeau calea spre Pomul Vieții, dar Mesia i-a îndepărtat pentru totdeauna și a deschis ușa pentru noi. Noi nu înțelegem tot ce s-a întâmplat, dar El S-a dus în ceruri, pe tărâmul ceresc și a făcut ispășirea în Duhul, în prezența lui Dumnezeu, în prezența Tatălui. Sângele Său vărsat a adus salvarea noastră, pentru că păcatele noastre au fost șterse.

Marele preot stropea capacul ispășirii cu sângele jertfei, dar ce scrie în Isaia 53? Că El „va stropi multe popoare”, nu capacul ispășirii, ci multe popoare (în traducerea noastră scrie: „va pune pe mulți...”), iar în Evrei 9.24 scrie:

„Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.”

De Ziua Ispășirii, omul și Dumnezeu stăteau față în față; omul intra în Sfânta Sfințelor, în prezența lui Dumnezeu.

Așadar, prin Mesia ni s-a dat privilegiul de a intra în ceea ce este sfânt. Cu ocazia celei de-a doua Zi a Ispășirii, perdeaua a fost dată pentru totdeauna la o parte, iar noi Îl putem vedea pe Dumnezeu. Dar nu Îl vedem ca un Conducător distant, ci Îl vedem pe cruce, sângerând până la moarte fiindcă ne-a iubit. Acesta este Dumnezeu.

Rabinii ne oferă o confirmare uimitoare. Ei au înregistrat mai multe semne ciudate care au avut loc în Templu și au spus că totul s-a schimbat, că în anul acela s-a întâmplat ceva și că de atunci totul s-a schimbat în Templu. Au fost semne care au arătat că a fost o schimbare supranaturală.

Ei au spus că una din schimbări a avut loc cu ocazia Zilei Ispășirii. Astfel, de Ziua Ispășirii, țapul pentru jertfă era așezat în dreapta marelui preot, iar țapul care urma să fie eliberat era în stânga sa, însă în anul acela, țapul pentru jertfă s-a așezat în stânga marelui preot.

Și au mai spus ceva. Ei au spus că ușile de aur ale Templului erau foarte grele și era nevoie de mai mulți bărbați pentru a le deschide, dar iată că acele uși s-au

deschis singure. Se spune că unii dintre preoți au început să certe ușile, să strige la ele și să spună: „Nu faceți aceasta! De ce faceți aceasta?”

Ei au spus că s-a mai întâmplat ceva: Rabinii au spus că șnurul cărămiziu care era atârnat la uși și avea legătură cu șnurul țapului Azazel și cu cel care era pus în jurul gâtului jertfei și care, de obicei, la sfârșitul zilei ispășirii devenea alb, dintr-o dată nu s-a mai făcut alb, ci a rămas roșu, ca și cum Dumnezeu nu le mai primea jertfele.

Trei, din cele patru semne amintite de rabini pot fi regăsite în cartea Yoma, al cărei titlu provine de la Yom Kippur. Cartea face parte din Talmud și spune că aceste lucruri au avut loc cu patruzeci de ani înainte de distrugerea Templului. Adică? În anul 30 d.Hr., în vremea când Mesia a venit în Ziua Ispășirii finale. Cu ocazia acelei Zile a Ispășirii s-a petrecut ceva revoluționar, ceva măreț, supranatural, despre care au vorbit chiar rabinii.

Rabinii au mărturisit că moartea lui Mesia este legată de Ziua Ispășirii. Trebuia să fie așa, pentru că Ziua Ispășirii este ziua centrală a Bibliei, iar pentru că Mesia este Centrul Bibliei, era normal să fie legat de Ziua Ispășirii. Astfel, pe Mesia și Ziua Ispășirii îi vedem în cartea Evreilor; în Evanghelii Îl vedem tot pe Mesia și Ziua Ispășirii; în Daniel Îl vedem pe Mesia și Ziua Ispășirii; chiar și în scrierile rabinilor Îl vedem pe Mesia și Ziua Ispășirii.

Ceea ce s-a întâmplat în Ierusalim cu două mii de ani în urmă este Ziua Ispășirii. A devenit un eveniment supranatural care nu a atins numai Israelul, ci tot Pământul, deoarece Mesia a făcut ispășirea pentru întreaga lume. Astfel, toți cei care vor veni la El, vor fi împăcați cu Dumnezeu, vor fi curățați, eliberați, după cum este scris: „*El va stropi multe națiuni...*” (nota traducătorului: În versiunea engleză a Bibliei, Isaia 52.15 începe tot cu cuvintele: „*Tot așa, El va stropi multe națiuni, înaintea Lui...*”).

- **3.** Dar mai există o Zi a Ispășirii, a treia, al treilea Yom Kippur.

Sărbătorile sfinte ebraice pe care le-a dat Dumnezeu în Levitic, nu au purtat numai însemnătatea mântuirii, ci au avut și o însemnătate profetică. Astfel, zilele sfinte ale toamnei sunt legate de taina a ceea ce va veni, de zilele de sfârșit. Așadar, Ziua Ispășirii are o împlinire profetică a ceea ce trebuie să vină. Dar mai există un motiv: Mesia a murit pe cruce, iar salvarea se manifestă în viața celor care-L primesc acum, dar plinătatea a ceea ce a făcut El, nu s-a manifestat încă în

creație, ci se va împlini când toată creația va fi transformată.

Așadar, există o Zi a Ispășirii care așteaptă încă să se manifeste. În plus, primul popor al lui Mesia, poporul evreu, nu este încă împăcat cu Dumnezeu, ca națiune. Ziua Ispășirii este în legătură cu împăcarea cu Dumnezeu, dar ei nu sunt încă împăcați cu El. Nu voi intra acum în detalii, dar este uimitor faptul că pe pământ există un singur popor care este numit „țapul ispășitor”, iar acela este poporul evreu. Ei au fost numiți întotdeauna „națiunea ispășitoare”. Și dacă ei sunt numiți așa, de unde vine ispășirea? De la Ziua Ispășirii.

Dacă nu avem o Zi a ispășirii, dacă nu avem pe Cineva care să ne poarte păcatele, vom sfârși prin a le purta noi înșine. Acesta este motivul pentru care ei trebuie să vină la ispășire, la Ziua Ispășirii, iar Ziua Ispășirii trebuie să vină la ei. Trebuie să fie o Zi a Ispășirii adusă de Mesia. Ispășirea a fost înfăptuită, dar se așteaptă ziua în care va fi adusă și la această națiune, la poporul căruia îi aparține Ziua Ispășirii, iar aceea va fi o Zi a Ispășirii profetică.

Ziua Ispășirii trebuie să aibă loc în Ierusalim, dar ca să se poată întâmpla lucrul acesta, este nevoie ca poporul evreu să primească înapoi tot Ierusalimul. În anul 1967, Ierusalimul s-a întors la Israel.

A treia zi a Ispășirii este în legătură cu faptul că omul și Dumnezeu stau față în față, poporul Israel îl vede pe Dumnezeul lui Israel.

Biblia spune că ziua aceea este în fața noastră, că este gata să vină. Astfel, în Zaharia 12.10 scrie:

„...își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns.” Aceste cuvinte au fost spuse de Adonai, veșnicul Eu Sunt. *„...Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu...”*

Ziua Ispășirii este ziua în care Israelul se smerește tot mai mult pe măsură ce se apropie de Dumnezeu.

În Osea 3.4-5 scrie:

„Căci copiii lui Israel vor rămâne multă vreme fără împărat, fără căpetenie, fără jertfă, fără chip de idol, fără efod și fără terafimi.

După aceea, copiii lui Israel se vor întoarce și vor căuta pe Domnul, Dumnezeul lor,

și pe împăratul lor David și vor tresări la vederea Domnului și a bunătății Lui în vremurile de pe urmă.”

Ziua Ispășirii este în legătură cu a fi împăcat cu Dumnezeu, cu întoarcerea la Dumnezeu. În calendarul ebraic, zilele de la Sărbătoarea Trâmbițelor până la Ziua Ispășirii sunt numite „zilele Teshuva, adică zilele pocăinței și ale întoarcerii. Așadar, din punct de vedere profetic zilele întoarcerii, zilele din urmă sunt legate de zilele Teshuva, ale pocăinței poporului evreu, care s-a întors deja în țara lor, în orașul lor, iar în cele din urmă se vor întoarce la Dumnezeul lor.

În textul citit, scrie: „...se vor întoarce și vor căuta pe Domnul, Dumnezeul lor, și pe împăratul lor David”, dar David era mort de multă vreme când a fost scris acest verset, ceea ce înseamnă că nu se poate referi la David, ci la Fiul lui David, adică la Mesia. Așadar, potrivit Bibliei, în zilele din urmă, poporul evreu se va întoarce la Dumnezeu și la David, adică la Mesia. Aceasta înseamnă că ei au trebuit să-L părăsească pe Mesia pentru a se întoarce la El.

Observați, vă rog, tiparul lui Dumnezeu.

Timpul cel mai sfânt din calendarul ebraic nu este la început, ci la sfârșit. Care din cele șapte zile ale săptămânii este cea mai sfântă zi? Ziua a șaptea, adică ultima zi. Dar care este cel mai sfânt timp al anului, în calendarul evreiesc? Nu este prima lună, în care au loc lucruri minunate, ci este luna a șaptea, adică luna Tishri, care este numită și luna celor mai sfinte zile ale anului.

Ce ne spune aceasta? Că totul se va înfăptui la sfârșitul calendarului sfânt, nu la începutul lui. Ce ne spune Dumnezeu prin aceasta? Că este o profeție.

Evreii nu se vor întoarce la Dumnezeu la începutul veacului, ci la sfârșitul lui. Ei au început să țină din nou fiecare an, fiecare săptămână cu Sabatul, sărbătorile, iar la sfârșit se vor întoarce.

Chiar și astăzi suntem martori la întoarcerea poporului evreu în Israel. Mulți evrei nici măcar nu merg la sinagogă până în aceste zile. Ei se vor întoarce la Dumnezeu la sfârșit. Este timpul întoarcerii.

Mesia a spus că atunci când ei vor spune: „*Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului...*” acela va fi timpul întoarcerii Sale, așadar trebuie să fie sfârșitul.

Atunci, ce implică sfârșitul anului, al veacului? Despre ce ne vorbește Ziua Ispășirii? Despre faptul că o națiune întreagă va fi împăcată cu Dumnezeu.

Ce se întâmplă cu ocazia Zilei Ispășirii? Sunt mărturisite păcatele:

„...își vor întoarce privirile spre Mine, Cel pe care L-au străpuns și își vor mărturisi păcatele.”

Ziua Ispășirii este ziua în care păcatul este condamnat și el poate fi condamnat numai în două feluri: prin judecată sau prin ispășire. Așadar, la sfârșitul veacului va fi o zi de judecată și o zi de ispășire.

De Ziua Ispășirii este luată vina; va exista o vină care va fi luată de la evrei și de la cei care se întorc la Dumnezeu

Ziua ispășirii este în legătură cu curățirea. Marele preot venea la altar – Israelul a fost chemat să fie o națiune de preoți, iar de ziua ispășirii, marele preot trebuia să vină la altar. Adevăratul altar este cel pe care a murit Mesia, unde a fost adusă Jertfa. Aceasta înseamnă că dacă evreii se vor întoarce la sfârșitul veacului la altar, se vor întoarce la Mesia și la moartea Sa. Cu ocazia Zilei Ispășirii, preotul mergea la sânge, deci evreii vor veni la Sângele lui Mesia.

De Ziua Ispășirii nu mai existau perdelele.

De ziua Ispășirii va fi o curățire, în ziua aceea va fi deschisă o fântână pentru curățire: *„În ziua aceea, se va deschide casei lui David și locuitorilor Ierusalimului un izvor pentru păcat și necurăție.”*

De ziua Ispășirii nu mai existau perdele, nu mai exista nici un vâl, ceea ce înseamnă că în acea zi, vâlul va fi îndepărtat de pe ochii evreilor; barierele separatoare care-i separă de Dumnezeu vor fi îndepărtate.

De Ziua Ispășirii, omul locuiește chiar în prezența lui Dumnezeu. Așadar, există o zi care va veni și în care Se va arăta Dumnezeu.

Pavel spune în Romani 11 că atunci când evreii își vor găsi Ziua Ispășirii, împăcarea, aceasta va fi Viață din moarte, va fi răscumpărarea creației. Când vor fi împăcați evreii, va fi împăcată lumea, pentru că lucrurile care au ieșit din Israel se vor încheia tot în Israel.

Va fi o ultimă Zi a Ispășirii, o ultimă ispășire, fiindcă Dumnezeu este adevărat și Mesia este Unul singur.

Omul și Dumnezeu, Cei care L-au primit, vor fi din nou împreună, cerul și pământul vor fi din nou împreună.

Când moare Jertfa pe altar, începe răscumpărarea. A existat o întârziere cu privire la Ziua Ispășirii, pentru că Mesia a murit cu două mii de ani în urmă, dar există o întârziere pentru că se întâmplă cu fiecare om. Salvarea a venit treptat, la fiecare om, timp de două mii de ani, la fiecare epocă, dar cu toate acestea Israel nu a acceptat-o încă.

Așadar, Ziua aceea va veni, iar cât timp nu a fost și nu este acceptată de Israel, pot intra alții înăuntru, dar când o vor accepta ei, puterea ispășirii lui Mesia va acoperi pământul.

În anul ebraic există o paralelă între începutul și sfârșitul anului sfânt.

La început avem primăvara, luna Nisan, iar la sfârșitul ciclului sfânt, avem luna Tishri, luna a șaptea. Există o paralelă chiar și între prima zi a lunii Nisan și prima zi a lunii Tishri, ca și cum una ar fi copia celeilalte.

Nisan 1 este începutul anului sfânt care deschide totul, iar Tishri 1 este tot o zi sfântă, este Sărbătoarea Trâmbițelor care aduce încheierea.

În a cincisprezecea zi a lunii Nisan avem cea mai mare sărbătoare a lunii Nisan, adică Paștele, iar în a cincisprezecea zi a lunii Tishri avem cea mai mare sărbătoare a lunii Tishri, adică sărbătoarea Corturilor.

În luna Nisan, sărbătoarea Paștelui ține șapte zile: din cincisprezece până în douăzeci și doi Nisan; iar în luna Tishri, sărbătoarea Corturilor ține tot șapte zile ca și Paștele.

Așadar, între cele două luni există asemănări și paralele. Dar dacă lucrurile stau așa, ce putem spune despre Ziua Ispășirii? Ce putem învăța despre paralela dintre Ziua Ispășirii de la începutul acestor zile și Ziua Ispășirii de la sfârșitul lor?

Ziua Ispășirii are loc în ziua a zecea a lunii Tishri. Există un eveniment semnificativ care are loc în ziua a zecea a lunii Nisan? Sigur că da. Ziua a zecea a lunii Nisan este „ziua mielului”, ziua în care evreii aduceau mielul în casă, este ziua în care

Mesia a intrat în Ierusalim la prima Sa venire.

Ce ne poate descoperi faptul că la prima Sa venire Mesia a intrat în Ierusalim în ziua a zecea a lunii Nisan? Nu ne vom referi la un an anume, dar aceasta poate să ne descopere faptul că a doua Sa venire poate fi legată de Ziua Ispășirii, adică de ziua a zecea a lunii Tishri. El a spus că va veni din nou în Ierusalim. Mai întâi vor veni Trâmbițele, pentru că ele pregătesc calea așa cum ni se spune în Cartea Apocalipsei, dar apoi avem ziua Domnului, când Mesia va sta pe pământ. Ziua Ispășirii este cea mai sfântă zi, este Ziua în care omul și Dumnezeu vor sta față în față.

Dar mai este ceva cu privire la Ziua Ispășirii. Ce face Ziua Ispășirii? Ziua Ispășirii dă la o parte perdeaua, vălul. În limba greacă, cuvântul pentru „a îndepărta, a înlătura” este „apo”, iar pentru „văl” este „Colupsys”. Dacă le punem împreună obținem „apocolupsys” adică „Apocalipsa”. Deci, numele ultimei cărți a Bibliei este legat de Ziua Ispășirii, de îndepărtarea vălului. În limba engleză cuvântul „Apocalipsa” a fost tradus „Descoperire.” Ce înseamnă cuvântul „descoperire”? „Descoperire” înseamnă „a îndepărta vălul”. Acest lucru este legat de Ziua Ispășirii și vorbește despre sfârșit, despre încheiere, despre ultima Carte a Bibliei, Apocalipsa. Totul este legat de Ziua Ispășirii.

Zilele din urmă sunt legate de sunetul Trâmbițelor, de Ziua Domnului care va veni, de Apocalipsa.

Noi, oamenii, credem că Apocalipsa este rea pentru că vorbește despre cei patru cai, despre Antihrist, despre Babilon, judecată, ceea ce este adevărat, dar Apocalipsa înseamnă „îndepărtarea vălului” la fel ca în Ziua Ispășirii. Ce înseamnă aceasta? Că Apocalipsa sau „îndepărtarea vălului” este pentru împăcarea veșnică.

De Ziua Ispășirii, omul trebuia să poarte albul ca semn al purității, dar trebuia să poarte o anumită haină, care era numită „kitel” și era un fel de învelitoare albă, un fel de giulgiu alb. De ce? Pentru că era învelitoare înmormântării lor.

Uneori, puteți vedea evrei tradiționaliști care poartă această învelitoare albă, învelitoare lor de înmormântare. De ce o poartă? Fiindcă știu că este legată de judecată și de înviere, toate fiind legate de ultima Zi a Ispășirii.

Ce aduce sau ce anunță Ziua Ispășirii? Sărbătoarea Corturilor care are loc în săptămâna care urmează Zilei Ispășirii.

Deci, ce aduce Apocalipsa și venirea Domnului? Perioada Corturilor pe pământ, timpul când Dumnezeu Însuși va locui cu noi, când Împărăția lui Dumnezeu va veni pe pământ și cunoștința lui Dumnezeu va umple tot Pământul, așa cum acoperă apa fundul mării.

Ce spune Biblia că va sărbători fiecare națiune în acea zi? Sărbătoarea Corturilor.

Așadar, în Cartea Apocalipsei, Ziua Domnului va introduce, va anunța Sărbătoarea Corturilor. Apoi, chiar la sfârșit, există o manifestare finală când toate perdelele dintre cer și pământ sunt date la o parte, și totul este adus la Dumnezeu, când totul este adus în Sfânta Sfintelor. La sfârșitul Bibliei, în ultimul capitol, totul este adus în Sfânta Sfintelor.

Biblia spune: „*Cetatea n-are trebuință nici de soare, nici de lună ca s-o lumineze, căci o luminează slava lui Dumnezeu...*” (Apocalipsa 21.23).Deci, Dumnezeu va fi Lumina și nu va mai fi nici un mijlocitor, ci Dumnezeu va fi totul în toți.

Ceea ce este uimitor este faptul că Ierusalimul, Noul Ierusalim care va veni din cer are aceleași dimensiuni ca și Sfânta Sfintelor pentru că totul va fi sfânt, totul va fi unit cu Dumnezeu, totul va fi ispășit, totul va fi una cu Dumnezeu. este Ziua Ispășirii.

Dar Ziua Ispășirii mai aduce ceva. Ea nu aduce numai bucurii și Sărbătoarea Corturilor, ci mesajul ei este: „Pune-te în ordine cu Dumnezeu, iar după aceea vei avea bucurie și vei sărbători. Dacă vrei să ai bucurie în viața ta, pune-te în rânduală cu Dumnezeu și vei avea parte de bucurie.”

Ce mai aduce Ziua Ispășirii? Ziua Ispășirii aduce, anunță Jubileul care este cea mai mare restituire, bucurie, anul de veselie al Bibliei, fiindcă atunci vine eliberarea. În Jubileu, dacă poporul era în Domnul, robul era eliberat; tot ce s-a pierdut în viața cuiva era restituit, dacă s-a pierdut cu câțiva ani în urmă, totul se primea înapoi, în Jubileu. Atunci avea loc împăcarea, restituirea.

Mai este ceva în legătură cu Taina Zilei Ispășirii. Există o legătură între Ziua Ispășirii și nunta ebraică biblică. Cu ambele ocazii, oamenii poartă alb, Mireasa este îmbrăcată în alb, iar rabinii privesc nunta ca pe o Zi a Ispășirii personale. Poate ceea ce spun nu pare la locul lui, dar de fapt are sens.

Ce este nunta? Nunta este momentul în care doi oameni vin împreună pentru a fi

una.

Ce este Ziua Ispășirii? Ziua Ispășirii este ziua în care omul și Dumnezeu vin împreună pentru a fi una. Omul și Dumnezeu sunt din nou împreună.

Ce se întâmplă cu ocazia nunții ebraice? Nu poate fi nuntă dacă vălul nu este dat la o parte. Mirele dă la o parte vălul Miresei și cei doi stau față în față. Este Apocalipsa, îndepărtarea vălului, care face parte din nuntă.

Așadar, sfârșitul nu este numai Apocalipsa, îndepărtarea vălului, ci este o nuntă pentru noi.

În lumea aceasta, oamenii se îndreaptă spre două locuri: fie la o înmormântare, fie la o nuntă. Astfel, noi ne îndreptăm spre o nuntă, ca să devenim una cu El. Despre aceasta este vorba. Noi vom sta față în față, dar fără un chip învelit, ci Îl vom vedea așa cum este.

Pavel a spus că taina unirii unui bărbat cu o femeie care devin un singur trup, este mare, dar aceasta ne vorbește de fapt despre unirea lui Mesia cu poporul Său, Biserica.

Atunci ce ne descoperă cele trei zile ale Ispășirii? Ele ne descoperă că Dumnezeu este Dumnezeul Israelului și că El a stabilit totul ca un an ebraic.

Cea mai sfântă zi din Biblie, ziua centrală a Bibliei, este Ziua Ispășirii, iar credința noastră este o credință a Zilei Ispășirii. Ea ne spune că numai Unul singur putea să fie Mesia, iar Acesta este Isus, Ieshuah Mesia, pentru că nu există nimeni altcineva care să fi împlinit Ziua Ispășirii, Paștele. Nimeni! Nu există nici măcar un al doilea candidat.

Timp de două mii de ani, noi am avut o Zi a ispășirii, dar fără o ispășire; timp de două mii de ani, evreii nu au avut nici o jertfă, nici un Templu, nici un preot, nimic. Am avut o Zi a Ispășirii fără nici o ispășire. De ce? Ce s-a întâmplat cu ispășirea? Unde este ispășirea care lipsește? Cine a luat-o? Ispășirea care lipsește este Mesia. Totul este atât de desăvârșit! El este punctul central iar dacă îndepărtăm punctul central, nu mai avem un centru.

Timp de două mii de ani, nu a existat nici o jertfă. De ce? Pentru că El, Mesia, este Jertfa finală, El este ispășirea Zilei Ispășirii. Când a fost adusă această Jertfă, ea nu a fost adusă numai pentru unii, ci pentru toți. Această Jertfă nu este pentru unul,

iar ce mai rămâne este și pentru ceilalți, ci este în totalitate pentru fiecare dintre noi. Cu alte cuvinte, nu contează dacă am avut în Israel un milion de oameni sau am avut unul singur: Jertfa a murit în totalitate pentru fiecare dintre noi.

Deci, Mesia este Jertfa din Ziua Ispășirii, este Jertfa dată nu numai pentru unii, ci este Jertfa desăvârșită care a fost dată pentru noi toți, o dată pentru totdeauna. Nu contează că a fost dată în totalitate pentru cel de lângă voi, pentru că tot în totalitate a fost dată și pentru voi. Este ca și cum ați fi singurul om de pe pământ și tot ceea ce s-a întâmplat și are legătură cu crucea, a fost făcut în întregime pentru voi. Este sută la sută pentru voi și este sută la sută Dumnezeu.

În Isaia 53 scrie că El Și-a dat Viața pentru voi și că toată binecuvântarea ispășirii, puterea ei, este și pentru voi. Dar dacă a fost nevoie ca El să Se sacrifice în întregime pentru voi, este nevoie ca și voi să dați totul pentru El. Dacă El a fost sută la sută pentru voi, și voi trebuie să fiți sută la sută pentru El. Atunci are loc revărsarea puterii; atunci veți vedea binecuvântarea, biruința.

Vă întreb: Sângele lui Mesia ne curăță doar de câteva păcate? Nicidecum! Dar cum ne curăță? El ne curăță de orice păcat. Sângele lui Mesia ne-a eliberat cumva numai în parte? Nu! Ne-a eliberat doar pe unii dintre noi? Nicidecum! Sângele lui Mesia ne-a eliberat în totalitate, adică pe deplin și cu adevărat, pe toți. Sângele Lui este mai puternic decât orice păcat, ceea ce înseamnă că aveți putere să biruiți orice păcat.

Țineți minte! Dacă Mesia este Ispășirea voastră, iar Ispășirea este legată de Jubileu, înseamnă că Mesia este și Jubileul vostru. Ce înseamnă aceasta? Că El este eliberarea noastră, restituirea vieții noastre; înseamnă că noi avem puterea să restituim ceea ce a fost pierdut, că avem puterea împăcării.

Dacă El este Ispășirea voastră, nu mai există nici un fel de bariere pentru voi, dar dacă nu ați trăit încă Ziua Ispășirii, să știți că sunteți chiar în ea. Aceasta este lupta voastră, este bătălia voastră pentru biruință și trebuie să trăiți fără bariere. Nu trebuie să existe nimic care să vă separe de Dumnezeu, nici un fel de distanță, nimic.

Dacă în viața voastră apare ceva, veniți imediat la cruce, la ispășire și totul va fi rezolvat.

Întreaga lume se îndreaptă spre o Zi a ispășirii divine. Ce înseamnă aceasta? Că

totul va fi fie judecat, fie adus la Dumnezeu. Voi sunteți dintre cei care au fost readuși la Dumnezeu, iar dacă sunteți născuți din nou sunteți înăuntru. Aceasta înseamnă că cheia învierii vieții voastre este la Dumnezeu, la L-Adonai, și trebuie să aduceți totul la El, să nu lăsați absolut nimic afară.

Mesia a deschis calea, așa că trebuie să pășim cu îndrăzneală la tronul harului, al îndurării. Dacă sunteți salvați, voi vă îndreptați spre un viitor în care nu mai există despărțire de Dumnezeu; spre un viitor în care nu mai există păcate, nimic. Cheia este să începeți să trăiți aceasta chiar acum.

Puterea Zilei Ispășirii este puterea de a rupe orice barieră și de a da la o parte orice perdea. Puterea este acolo, iar voi trebuie s-o luați, s-o credeți și s-o trăiți.

Ispășirea voastră este Mesia, de aceea trebuie să dați la o parte tot ce v-a îndepărtat de Dumnezeu: orice obstacol, orice vină, orice emoție, orice amintire, orice păcat, orice eșec, totul, pentru că aveți puterea să puneți totul deoparte. Este puterea Apocalipsei. Oricare ar fi vina voastră, Sângele lui Mesia este mai puternic; oricare ar fi trecutul vostru, Sângele lui Mesia este mai puternic; oricare v-ar fi păcatul, Sângele lui Mesia este mai puternic! Trăiți în fiecare zi în această putere și atunci se vor prăbuși toate zidurile și fiecare obstacol se va da la o parte. De ce? Pentru că avem o Zi a Ispășirii, un Jubileu și o mântuire sigură; Îl avem pe Mesia al cărui Nume este Isus, Ieshuah Mesiah, pe Cel ce este Ispășirea noastră. Trăiți în această putere și lăudați-L pe Domnul! Amin.